

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **Ing. K. K.,** zastoupeného Mgr. Jakubem Drábkem, advokátem se sídlem Praha 7, Komunardů 6, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu,** se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2005, č. j. 7 Ca 314/2003 - 53,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2005, č. j. 7 Ca 314/2003 - 53 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2003, č. j. FŘ-9932/11/03, jímž byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Prahu-Jižní město ze dne 19. 3. 2002, č. 1020000174 doměřující daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 1998, a to tak, že se dodatečně vyměřená částka daně mění na 31 978 Kč.

Městský soud v rozsudku poukázal na důkazní břemeno daňového subjektu, kterému žalobce nedostál. U sporného výdaje na barokní sochu nebyla prokázána souvislost s podnikáním, a to ani jako reklamního předmětu ovlivňujícího zákazníky. Za nerozhodné soud označil, že socha byla následně prodána. V případě parního čističe byl náklad na pořízení žalovaným uznán, snížení o 8 % bylo zcela důvodné s ohledem na míru užívání pro soukromé potřeby. I v tomto případě označil soud za nerozhodný následný prodej. Výdaj

225 Kč vynaložený na vstupné několika skautů nesměřoval k subjektu uvedenému v § 15 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ale přímo fyzickým osobám. Náklady vzniklé v souvislosti s konáním zájezdu na C. nebyly v účetnictví žalobce doloženy ve vztahu k jednotlivým účastníkům zájezdu či jiným osobám (řidiči) a tvrzení žalobce zůstalo pouze v obecné rovině. Přes výzvu žalovaného žalobce nepředložil konkrétní daňové doklady vztahující se k zaúčtovaným výdajům a k náplni zájezdu a v místě poskytnutým službám. Soud uzavřel, že z pouhého zaúčtování výdaje v peněžním deníku nelze dovodit souvislost výdaje s dosažením zajištěním a udržením příjmů. Navíc ani z faktury na částku 88 684 Kč se souvislost s tvrzeným zájezdem nepodává. Za nedůvodné soud označil námitky porušení ust. § 50 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen "daňový řád").

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)., zejména, že soud nesprávně posoudil otázku pořízení věcí označujících osobu podnikatele, daru právnickým osobám a nákladů na zájezd. Správní orgán vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisech, což ovlivnilo zákonnost jeho rozhodnutí, které proto měl soud zrušit. Rozhodnutí soudu pak trpí nedostatkem odůvodnění.

K argumentaci uvedené v návrhu na zahájení tohoto řízení pak stěžovatel doplňuje:

a) Odlitek barokní sochy P. Marie stěžovatel pořídil v rámci podnikání a také tak o něm účtoval. Vše, o čem účtoval pak uvedl v daňovém přiznání. Takové věci jsou v jednoduchém účetnictví zcela jasné. Ostatně v rámci kontroly jiného zdaňovacího období to po něm finanční úřad vyžadoval, měl by tedy stejným způsobem postupovat i v tomto případě. Závěr žalovaného o nedostatku prokázání souvislosti s podnikáním považuje za ohrožující daňovou soustavu, neboť každý by mohl nakupovat věci (sbírky známek, obrazy apod.), se ziskem je prodávat a tvrdit, že zisk je od daně osvobozen, neboť se jednalo o věci pro osobní potřebu. Závěr soudu, že „následný prodej věci nemá vliv“ považuje stěžovatel za pozoruhodný a označuje jej za pouhé mechanické převzetí argumentace žalovaného. Tento názor znamená, že mu v jednom roce nemůže být uznán výdaj, ale v jiném roce může být uznán příjem z prodeje téže věci.

b) V případě parního čističe považuje názor soudu opět za mechanicky převzatý od žalovaného, který ji ani nedokázal opřít o nějaké zákonné ustanovení. Na jednu věc není možné nahlížet ze dvou různých úhlů pohledu, daňová položka nemůže být účinná jako příjem, nebyla-li uznána při nákupu nákladem. Z toho hlediska je nutné částku 16 890 Kč považovat za daňově uznatelný náklad.

c) Částka 225 Kč za vstupné na hrad R. pro skupinu skautů je doložena potvrzením vedoucího skautského oddílu o úhradě vstupného za chlapce, kterým nepřijeli rodiče. Z právního hlediska byly tyto děti v té době v péči právnické osoby - skautského oddílu, a pokud jim nepřijeli rodiče, nepochybně tento oddíl musel péči o ně zajistit. Pokud za této situace za ně stěžovatel uhradil vstupné, poskytl tím dar právnické osobě.

d) Zájezd „I.- C.“ znamenal neuznání nákladů ve výši 140 718,57 Kč. Pokud soud neviděl souvislost mezi fakturou na částku 88 684 Kč a zájezdem, pak nesprávně hodnotil důkazy. Jednalo se o fakturu za dopravu a soud zcela pominul rozložení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně. Položka byla zaúčtována a doložena primárním dokladem, a to nebylo zpochybněno. Autobus prokazatelně odjel, byla provedena úhrada dopravci, někdo musel řídit a někde spát.

Z toho logicky plyne, že autobus nemohl být prázdný. Účastníci zájezdu zaplatili, o tom bylo rovněž účtováno.

Ke všem sporným položkám stěžovatel namítá, že kontrolní orgány jsou povinny zohlednit soulad zákonů s logikou a zdravým uvažováním tak, aby jejich postup odpovídal dobrým mravům. V rozporu se základními zásadami daňového řádu je skutečnost, že správce daně dojem, že nějaká položka není daňově uznatelným nákladem, nepodložil žádnými důkazy (§ 31 odst. 8 daňového řádu). Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby rozhodnutí městského soudu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti podání vyjádření ke kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

K tomu je třeba především uvést, že předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu je zákonnost postupu a rozhodnutí městského soudu, kasační stížnost je opravným prostředkem proti němu, a tedy proti tomuto rozsudku musí směřovat důvody kasační stížnosti (§ 102, 103 s. ř. s.). Nelze ji tedy zdůvodnit poukazem na žalobu, která směřuje proti rozhodnutí správnímu (§ 65 s. ř. s.). Pokud tedy stěžovatel odkazuje na obsah návrhu na zahájení řízení, lze se tímto odkazem zabývat pouze ve vztahu k námitce směřující proti soudu, a to námitce nedostatečného odůvodnění rozsudku, který se musí s žalobními body řádně vypořádat.

Společně ke všem kasačním výtkám směřujícím proti neuznání jednotlivých výdajů a nedostatku zjištění skutkových okolností, které se k nim vztahují, je třeba předeslat právní úpravu v rozhodném zdaňovacím období. Podle § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů, je základem daně rozdíl, o který příjmy převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období. U poplatníků účtujících v soustavě jednoduchého účetnictví se podle odst. 2 téhož ustanovení vychází z rozdílu mezi příjmy a výdaji. Tyto rozdíly se podle odst. 3 téhož ustanovení upraví o částky, které nelze podle tohoto zákona zahrnout do výdajů (nákladů) nebo jsou do nich zahrnuty v nesprávné výši. Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Mezi výdaje pak patří i ty, které jsou specifikovány v odst. 2 téhož ustanovení.

Pro možnost odečtení výdajů je tedy stanovena podmínka jejich prokázání poplatníkem. Tomu odpovídá i jeho povinnost vyplývající z ust. § 31 odst. 9 daňového řádu, podle něhož daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Oproti tomu správce daně je podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu povinen prokazovat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost a správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

Skutková zjištění a závěry o důvodnosti kasačních námitek jsou dále uvedeny k jednotlivým sporným výdajům:

Ad a) odlitek barokní sochy:

V průběhu daňové kontroly byl výdaj za fragment sochy posouzen jako výdaj na reprezentaci, a tedy výdaj neuznatelný podle § 25 odst. 1 písm. t) zákona o daních z příjmů. V protokole o ústním jednání ze dne 17. 12. 2001, sepsaném v průběhu daňové kontroly, uvedl stěžovatel, že jeho cestovní kancelář se orientuje na poutní zájezdy převážně katolických věřících. Fragment sochy byl proto pořízen a umístěn v předzahrádce domu, v němž CK sídlí. Po utlumení zájezdové činnosti byl fragment v r. 2000 prodán prakticky za nákupní cenu. V odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru daňový subjekt k této položce namítl, že se jednalo o propagační předmět a symbol druhu podnikání sloužící k tomuto účelu po 4 roky a následně, v r. 2001, že byla socha prodána za částku 15 000 Kč. Žalovaný neuznal tento výdaj jako náklad na reklamu. V žalobě pak bylo namítnuto umístění odlitku i symbolika odpovídající charakteru podnikání a jednoznačnost vyznění jako nepřímé reklamy a propagace a dále bylo poukázáno na následný prodej zaúčtovaný do příjmů.

Městský soud se v napadeném rozsudku s touto žalobní argumentací vypořádal a lze mu přisvědčit, že stěžovatel neprokázal reklamní charakter odlitku sochy a jeho význam pro dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Je sice pravdou, že u reklamních výdajů není mnohdy jejich přímá souvislost jednoznačná, ovšem vždy z těchto výdajů musí být tento cíl zřejmý. Stěžovatel pořídil sochu v r. 1998, kdy jak plyne ze spisu, jeho cestovní kancelář uspořádala dva zájezdy, jejichž zaměření tvrzenému poutnímu charakteru neodpovídalo, a sám v průběhu daňového řízení uvedl, že v dalších letech činnost cestovní kanceláře utlumoval až ukončil. Bylo na stěžovateli, aby prokázal potřebnou souvislost s daňově uznatelným cílem tohoto daňového výdaje, a lze soudu přisvědčit, že této povinnosti nedostál.

V kasační stížnosti je k tomuto výdaji zpochybněna pouze argumentace soudu o nerozhodnosti následného prodeje, z něhož byl příjem zaúčtován. I v tom lze ale městskému soudu přisvědčit. V daném zdaňovacím období byl vynaložen a zaúčtován výdaj, jehož daňová relevance nebyla uznána. Skutečnost, že daňový subjekt příjem z prodeje této věci zaúčtuje do svého účetnictví, nemůže být doložením tohoto, že výdaj splňoval podmínky zákona. Otázka, zda byl příjem z prodeje zahrnut do příjmů v roce prodeje daňovým subjektem, je otázkou výše daňového základu v tomto dalším zdaňovacím období. K tomu lze dále poukázat na ust. § 4 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů o osvobození příjmů z prodeje věcí movitých od daně z příjmů. Ke spekulativnímu názoru stěžovatele o možnosti nakupování a prodeji věcí pro soukromou potřebu v rámci podnikání bez daňového dopadu lze uvést, že je třeba vždy zkoumat, zda se jedná o výdaje a příjmy, které do podnikání spadají či nikoliv. Vytýká-li stěžovatel městskému soudu automatické převzatí názoru žalovaného, není jejich argumentace totožná. Soud jistě může dospět ke shodnému závěru jako žalovaný, pokud neshledá žalobní námitky důvodnými.

Ad b) parní čistič:

V průběhu daňové kontroly bylo konstatováno, že daňový subjekt nemá v evidenci hmotného majetku autobus a že veškerá doprava byla zajišťována dodavatelsky. Osobní vozidla jsou užívána jak pro podnikání tak i pro osobní potřebu, a proto správce daně výdaj posoudil jako výdaj pro osobní potřebu. V protokole o ústním jednání ze dne 17. 12. 2001 stěžovatel uvedl, že parní čistič byl používán k čištění koberců a potahů v automobilu a autobusech a posléze byl pro nepotřebnost prodán. V odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru k této položce namítl, že sice neměl v hmotném majetku autobus, ale čističe užíval k čištění osobních vozů i najatých autobusů. Žalovaný se v odvolacím

rozhodnutí s touto námitkou vypořádal tak, že posoudil poměr užívání parního čističe pro podnikání a pro soukromé potřeby v souladu s poměrem užívání vozidel pro osobní potřebu, tj. na 8 % pro osobní potřebu [§ 25 odst. 1 písm. u) daňového zákona]. Částka 16 090 Kč (jako 92% z částky 17489 Kč) byla uznána jako oprávněný výdaj. I z tohoto důvodu byl dodatečný platební výměr změněn. V žalobě bylo namítnuto nevyzvání k prokázání využití parního čističe a opět následný prodej.

I zde kasační stížnost zpochybňuje soulad názoru mezi soudem a žalovaným a poukazuje na následný prodej této věci. Názor Nejvyššího správního soudu uvedený ad a) lze v tomto směru jen zopakovat. Není také pravdou, že by soud přehlédl nedostatek právní argumentace žalovaného. V odvolacím rozhodnutí je v této souvislosti případně odkazováno na ust. § 24 odst. 1 a § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů. Navíc je třeba poukázat na skutečnost, že stěžovatel zcela pominul, že tento výdaj mu byl uznán z 92 % žalovaným v odvolacím řízení s odkazem na míru 8% užívání pro osobní potřeby, přičemž tuto výši odvodil z míry užívání osobních vozidel pro osobní potřebu. Akceptoval tedy jak výdaj, tak jeho souvislost s podnikáním, ať už pro užívání k čištění vozidel daňového subjektu, tak i k čistění najímaných autobusů. Tuto skutečnost městský soud nepřehlédl a argumentoval jí. Stěžovatel v kasační stížnosti ovšem namítá, že mu měla být uznána jako výdaj částka 16 890 Kč, přičemž z kontextu je zřejmé, že výdaj považuje za zcela neuznaný. Nezpochybňuje míru užití 8% pro soukromé účely ani správnost výpočtu, jak by se mohlo z odlišnosti částek 16 090 a 16 890 zdát. K tomu není co dodat. Nejvyšší správní soud přesto kontrolním výpočtem zjistil, že z částky 17 489 Kč činí 92 % částku 16 089,88 Kč, a odečetl-li tedy žalovaný z výdaje 8%, je jeho výpočet správný. Míru tohoto odečtu (a tedy míru neuznání výdaje) stěžovatel ale, jak již řečeno, nenapadá.

Ad c) poskytnutí daru úhradou vstupného:

V průběhu daňové kontroly byl konstatováno neuznání výdaje 225 Kč na vstupenky na hrad R.. V odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru daňový subjekt k této položce namítl, že se jednalo o položku nesprávně zaúčtovanou do výdajů, když ve skutečnosti se jednalo o dar ve smyslu § 15 odst. 8 daňového zákona. Výzvou žalovaného č. j. FŘ-10635/11/02 bylo stěžovateli uloženo prokázání, že částka 225 Kč je darem ve smyslu § 15 odst. 8 zákona o daních z příjmů. Žalovaný na to v odvolacím rozhodnutí uvedl, že nebylo prokázáno, že se jednalo o dar, neboť vyjádření p. M. L., vedoucího 5. oddílu vodních skautů, dokládá jen, že odvolatel uhradil za několik chlapců vstupné; to není dokladem o daru právnické osobě. V žalobě bylo namítnuto, že se jednalo o dar skautskému oddílu doložený potvrzením podepsaným vedoucím skautského oddílu. Obsah tohoto potvrzení konstatovaný v rozhodnutí žalovaného a soudu (který stěžovatel nezpochybňuje) skutečně nasvědčuje pouze tomu, že za několik chlapců stěžovatel uhradil vstupné, a to proto, že jim nepřijeli rodiče. Z toho ovšem neplyne, že se jednalo o akci hrazenou oddílem skautů a že by tyto náklady jinak tento oddíl nesl. Lze souhlasit s městským soudem v tom, že šlo o dar poskytnutý přímo těmto chlapcům, a to na vstupné, které by jinak hradili jejich rodiče. Nemůže tedy jít ani o výdaj podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů (jak byla částka zaúčtována), ale ani o dar snižující základ daně § 15 odst. 8 zákona o daních z příjmů, podle něhož lze základ daně snížit mj. o částky poskytnuté jako dar právnickým osobám na podporu mládeže.

Ad d) zájezd I.- C. od 18. 9. do 23. 9. 1998:

Ve zprávě o daňové kontrole je konstatována odpověď daňového subjektu na výzvu k prokázání výdajů týkajících se zájezdu do I. – C. spočívající v označení účastníků zájezdu a neobsahující vyúčtování. Do spisu byl založen přehled nazvaný „Rozbory zájezdů 1998“ obsahující výčet účetních položek, které se zájezdů měly týkat. Dále je uvedeno, že daňový subjekt označil za platby vztahující se k zájezdu i položky následně vrácené. Proto nebyla uznána jako výdaj částka 71 053,57 Kč. V protokole o ústním jednání ze dne 17. 12. 2001 stěžovatel uvedl, že se jednalo o jeden ze dvou v tom roce pořádaných zájezdů a že požadované doklady řádně předložil. V odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru daňový subjekt k této položce namítl nemožnost vyjádření se ke kontrolnímu zjištění a nesprávnost závěrů správce daně vyvozených z předloženého účetního deníku. Přitom vždy na výzvu podal potřebná vysvětlení a vysvětlil i případy vrácených plateb za zájezdy. Připojil přehled peněžního deníku s vyznačením částek týkajících se zájezdů. Výzvou žalovaného č. j. FŘ-10635/11/02 bylo stěžovateli uloženo prokázání, že výdaje vynaložené na tento zájezd byly výdaji na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Požadavek se přitom vztahoval k jednotlivým zaúčtovaným výdajům za pojištění, ubytování řidičů, diety průvodce, vstupné, dopravné autobusem, parníkem – vše konkretizováno daty a částkami. K tomu byla doložena faktura vystavená Č.B. T., a. s. dne 30. 9. 1998 pro CK ing. K. K. na částku 88 645 Kč, z níž není patrno jaké akce se týká, pouze, že zdanitelné plnění se uskutečnilo 23. 9. 1998 a výpis z účtu dokládající proplacení faktury, na němž je rukou připsáno „DO I.“.

Žalovaný se v rozhodnutí ze dne 16. 10. 2003 s touto odvolací námitkou vypořádal tak, že ani k výzvě správce daně ani k výzvě učiněné jím v odvolacím řízení nebyly předloženy řádné důkazní prostředky prokazující oprávněnost těchto výdajů. Nebylo doloženo, jaké výdaje spojené se zájezdem byly součástí ceny účtované účastníkům, a oproti správci daně proto žalovaný neuznal celý výdaj ve výši 140 718,57 Kč. V žalobě bylo namítnuto, že názor správce daně nebyl nijak zdůvodněn, nebylo vyvráceno jeho tvrzení učiněné do protokolu v průběhu řízení, zpráva o kontrole byla nekonkrétní a ač požádal o možnost vyjádření, nebyla mu dána. K výzvám přitom vždy doložil co bylo požadováno, a tím i prokázal uskutečněné náklady. Výzvu učiněnou v rámci odvolacího řízení označil za neoprávněnou. Při jednání soudu stěžovatel poukázal na skutečnost, že správce daně uznal konání zájezdu, zatímco žalovaný ne, jinak brojil proti procesnímu postupu.

Nelze stěžovateli přisvědčit v názoru, že správce daně je povinen přihlížet i k logickým důvodům pro vynaložení nákladů, tj. k tomu, že zájezd se konal, autobus odjel, musel být někým řízen a řidiči museli někde spát a že faktura za dopravu byla uhrazena. Uskutečnění zájezdu cestovní kanceláří je spojeno jak s příjmy od účastníků, tak i s výdaji na jeho zajištění. Správce daně pochyboval jen o některých nákladech, řádně je však nevymezil, proto žalovaný vydal výzvu, která daňovému subjektu uložila předložit vyúčtování, a tím mu dal i možnost doložit konkrétní výdaje. Žalovaný ve svém rozhodnutí po konstatování účetních operací pouze uzavřel, že nebyla u všech výdajů prokázána souvislost s dosaženými příjmy, nebylo prokázáno, jaké výdaje byly obsaženy v ceně zájezdu, a nebyla prokázána souvislost s dosaženými příjmy.

S uskutečněním zájezdu jsou nepochybně spojeny nezbytné a odůvodněné náklady, ty však kromě tohoto, že jsou zaúčtovány, musí být i prokázány. Z odůvodnění žalovaného nelze pochopit, jaký význam z tohoto hlediska by měla specifikace toho, co bylo obsaženo v ceně zájezdu, a zda a co dovozuje z případné špatné kalkulace ceny zájezdu, která by náklady nepokryla. Cena byla účastníky uhrazena, z tohoto hlediska šlo o příjem, který souvisel s výdaji vynaloženými na tento zájezd. Žalovaný se pak vůbec nezabýval

doklady, které předloženy byly, tj. fakturou na dopravu ve výši částku 88 645 Kč, která nepochybně byla uhrazena; žalovaný opak ani netvrdí a už vůbec nedokládá. Tento doklad tedy nebyl co do své existence či věrohodnosti nijak zpochybněn. Tuto názorovou absenci rozhodnutí žalovaného městský soud překlenul vlastní úvahou, že z faktury se souvislost se zájezdem nepodává. Z prohlášení jednoho z účastníků předloženého daňovým subjektem žalovanému je zřejmé, že se předmětný zájezd v daném termínu konal. Tomuto termínu odpovídá i termín zdanitelného plnění uvedený na faktuře. Za situace, kdy daňový subjekt v rozhodném zdaňovacím období pořádal pouze dva zájezdy (z toho druhý ve zcela jiném termínu) je souvislost zcela zřejmá a případnou pochybnost by bylo možno jednoduše odstranit ověřením u dopravce. Ostatně právě negativním výsledkem takového ověření by bylo možno souvislost tohoto výdaje s předmětným zájezdem vyvrátit. Nic také nebránilo žalovanému, aby daňový subjekt vyzval k tomu, aby tuto pochybnost odstranil sám. Za situace, kdy taková pochybnost nebyla vznesena v průběhu kontroly, doklad byl předložen na základě výzvy v odvolacím řízení a daňový subjekt podle obsahu spisu předloženého soudu nemohl z ničeho seznat, že tu vůbec nějaká pochybnost o tomto dokladu může být, by byl takový postup na místě již s ohledem na zachování práv daňového subjektu. Ohledně tohoto výdaje nelze než dospět k závěru, že daňový subjekt svou důkazní povinnost splnil, správce daně doklad ničím nezpochybnil a ani žádnou pochybnost před vydáním odvolacího rozhodnutí (a to rozhodnutí měnícího mj. i z tohoto důvodu dodatečný platební výměr v neprospěch) vůči daňovému subjektu neprojevil. Závěr soudu ohledně tohoto dokladu pak oporu ve spise za dané situace nemá a z uvedených důvodů měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. V tom byla kasační stížnost shledána zčásti důvodnou, v ostatních tvrzeních a námitkách nikoliv, jak bylo zdůvodněno výše.

Proto Nejvyšší správní soud napaden rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu současně věc vrátil k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu